

ninger ville gaa, og, naar man endelig vil have en saadan Skat, om man da ikke muligvis kunde fastsætte den lidt anderledes.

Men der er et Synspunkt, som jeg i denne Forbindelse ikke kan lade være at gøre gældende, naar man saadan uden videre, brutalt, kunde jeg næsten fristes til at sige, drager et nyt Omraade ind under Skattepligten. Her synes jeg, man burde spørge, med hvilken Ret man gør det, hvorfor man netop nu vil beskatte disse Mennesker og deres Virksomheder, om man egentlig har nogen Berettigelse dertil, om disse Mennesker have nogen særlig Forpligtelse til at betale en saadan Skat. Og hvis de have en saadan Pligt, burde de have betalt denne Skat tidligere, saa burde den have været medregnet i det første Forslag, saadan som det blev forelagt for Folketinget. Og havde de ikke tidligere denne Forpligtelse, og kan man ikke paavise, at man tidligere har haft Ret til at kræve denne Skat af disse Mennesker, eller nogen Forpligtelse for dem til at betale den, kunde jeg have Lyst til at spørge her, hvorledes har man nu faaet Ret til at opkræve en saadan Skat, efter at Forslaget har været i Landstinget og er blevet omdannet der?

Jeg har ikke kunnet lade være at fremdrage dette Synspunkt og paa en Maade at stille et Spørgsmaal i Forbindelse dermed. Den Henvendelse, som vi fornylig have faaet fra en Kreds af disse Mennesker, som blive meget følelig ramte i deres Virksomheder, har rørt mig noget, og jeg kan ikke forstaa andet, end at den maa gøre noget Indtryk paa alle bravtænkende Mennesker, altsaa ogsaa paa alle Medlemmerne i dette Ting. Enhver kan sætte sig ind i disse Menneskers Stilling, naar man pludselig og uventet indfører en saadan ny Skat, der maaske standser dem i hele deres Virksomhed, saaledes at de maaske komme til at staa overfor det Spørgsmaal, hvordan de skulle tjene Føden til dem og deres Familie. Og ser man lidt nøjere efter og undersøger, hvor meget der i Virkeligheden vindes derved, er det ikke saa forfærdelig meget. I denne Forbindelse skal jeg omtale det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (A. C. Meyer) og det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds (Ivar Berendsen), og som gaar ud paa at undtage Beværtninger, hvor Antallet af Musikere ikke overstiger 3 eller 2. Det er jo ikke let paa staaende Fod at beregne, hvor stort et Skaar dette Forslag vil gøre i den Sum, som Finansministeren

venter, at denne Skat skal indbringe. Vi have ikke Materiale dertil, og vi have heller ikke haft saa megen Tid til at undersøge Spørgsmaalet, men jeg har, saa godt jeg har kunnet efter det Materiale, vi have, prøvet paa tilnærmelsesvis at udfinde, hvor meget det vil udgøre. Vi have jo her i Bilaget til Forslaget opført en Sum af 198,000 Kr., som skulde komme ind ved Koncertbeværtningerne, og i sidste Stykke af Bilaget er nævnt de 50 Orkestrions og mekaniske Pianoer og 250 Musikautomater. Hvis man ganske løselig vil regne ud, hvad det vil give efter de laveste Takster, efter Maanedسابonnement, vil det med et rundt Tal blive ca. 50,000 Kr., hvoraf Kommunen skal have $\frac{1}{3}$, hvorefter Statskassen vil faa ca. 32,000 Kr. Drage vi disse 32,000 Kr. fra den Sum, som Staten ventent at faa af Koncertbeværtningerne, nemlig 132,000, bliver der altsaa 100,000 Kr. tilbage. Hvor stort et Skaar det vil gøre i disse 100,000 Kr., hvis man vedtager dette Ændringsforslag, om det er Halvdelen eller Trediedelen, skal jeg ikke kunne sige, men det vil blive en forholdsvis lille Sum, i alt Fald ikke over Halvdelen og neppe mere end Trediedelen, og det vil altsaa sige, at i de 886,000 Kr., som dette Lovforslag forventes at indbringe, maatte man afkorte ca. 40,000 Kr. Hvis man gør det, vil man imødekomme en hel Kreds af Menneskers berettigede Krav om, at der ogsaa bliver taget Hensyn til dem. Jeg skal derfor meget anbefale ærede Medlemmer at læse den Skrivelse, som er kommen fra denne Kreds af Mennesker, og ganske kort overveje den. Jeg opfordrer herefter ærede Medlemmer i Henhold til de Betragtninger, jeg har gjort gældende, til at stemme for dette Ændringsforslag.

Jeg skal ikke komme ind paa andre Enkeltheder, idet jeg, som sagt, tidligere udførligt har omtalt disse — ogsaa det Grundprincip, hvorpaa det hviler, og jeg kan ikke anerkende, at det er retfærdigt, og vil gentage, at jeg tror, at den lille Million Kr., som Staten her vil faa ind, bliver alt for dyrekøbt. Jeg synes, Lovforslaget griber ret brutalt ind paa mange Omraader, hvortil man ikke har og slet ikke søger at godtgøre, at man har Ret til at gribe ind. Man prøver i det hele taget ikke paa at motivere denne Beskatning ud fra nogen som helst Retfærdighedsbetragtning. Man ser sig om, hvor der er Penge, hvor Skatteevnen aabenbarer sig, og der griber man ind. Men naar der er saa megen Tale om Skatteevnen og dens Aabenbarelse, kunde man fristes til